

Sygn. akt: I. C. 406/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach I. Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Magdalena Taraszkiewicz
Protokolant:	Edyta Lipnicka

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2014 r. w Suwałkach

sprawy z powództwa G. S.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda G. S. kwotę 3.990,03zł (trzy tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt złotych trzy grosze) z odsetkami ustawowymi:

a) od kwoty 2.130,06 zł od dnia 07.04.2012 r. do dnia zapłaty

b) od kwoty 1.459,97 zł od dnia 27.01.2014r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.344,00zł (jeden tysiąc trzysta czterdzieści cztery złote tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Anna Magdalena Taraszkiewicz

Sygn. akt I C 406/13

UZASADNIENIE

Powód G. S. w pozwie skierowanym przeciwko (...) S.A. w S. domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 2.530,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 07.03.2012 r. stanowiący jego własność samochód marki B. nr rej. (...) został uszkodzony na skutek kolizji drogowej. Winę za spowodowanie kolizji ponosił kierowca ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Powód podnosił, że (...) S.A. w S., do którego zgłosił powstanie szkody przeprowadził postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego wydano decyzję o wypłacie powodowi odszkodowania w kwocie 3.438,03 zł. Zdaniem powoda kwota wypłacona przez pozwanego nie pokrywa w całości szkody poniesionej przez powoda w wyniku przedmiotowej kolizji, gdyż koszty naprawy jego pojazdu wyniosą 5.568,09zł. Przy uwzględnieniu wypłaconej kwoty do zapłaty zdaniem powoda pozostała kwota 2.130,06 zł. powód

domagał się również zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy dotyczącej wyliczenia kosztów naprawy pojazdu.

Powód wzywał pozwanego do zapłaty należnego odszkodowania jednakże pozwany nie zapłacił żądanej kwoty.

W dniu 12.03.2013r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym sygn. akt I Nc 469/13, w którym nakazano pozwanemu (...) S.A. w S. aby zapłacił na rzecz powoda G. S. kwotę 2.530,00 zł wraz odsetkami i kosztami postępowania.

Pozwany (...) S.A. w S. w terminie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym domagał się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia kosztów procesu. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia drogowego z dnia 07.03.2012r., w którym szkody doznał powód. Pozwany kwestionował natomiast wskazywaną przez powoda wysokość szkody, twierdząc, że wypłacone przez niego odszkodowanie pokryło szkodę w całości.

Pismem z dnia 27.01.2014 r. powód rozszerzył powództwo domagając się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 3.990,03 zł. (k. 126).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 07.03.2012r. w S. na ul. (...) doszło do kolizji drogowej samochodu marki B. nr rej. (...) należącego do G. S. z samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...), kierowanym przez B. T.. Kierujący samochodem marki V. nie zachował należytej ostrożności, nie dostosował prędkości do warunków drogowych, w wyniku czego doszło do uszkodzenia tylnej części pojazdu G. S.. Wyłącznie winnym spowodowania kolizji był kierujący samochodem marki V. (zgłoszenie szkody w aktach szkodowych, notatka policyjna w aktach szkodowych).

Koszt naprawy samochodu B. na dzień zaistnienia szkody wynosił 7.028,06 zł (opinia biegłego k. 95-107).

Wartość samochodu B. w dniu 07.03.2012r. odpowiadała kwocie 12.000,00 zł, wartość tegoż pojazdu po jego uszkodzeniu wynosiła 3.000,00 zł (opinia biegłego k. 95-107).

Samochód sprawcy kolizji marki V. (...) nr rej. (...) był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w S. (potwierdzenie w aktach szkodowych).

W dniu 07.03.2012r. G. S. zgłosił zakładowi ubezpieczeń sprawcy szkody fakt zaistnienia w samochodzie B. szkody komunikacyjnej domagając się wypłaty odszkodowania za zniszczenie samochodu z ubezpieczenia OC sprawcy kolizji (zgłoszenie w aktach szkodowych).

W dniu 02.07.2012 r. (...) S.A. w S. wykonał kalkulację kosztów naprawy pojazdu B. i przedstawił G. S. rozliczenie szkody w pojeździe na kwotę 3.438,03 zł (kosztorys w aktach szkodowych).

Kwota ta została wypłacona poszkodowanemu (bezsporne) .

W dniu 31.03.2012 r. G. S. przedłożył zakładowi ubezpieczeń sprawcy szkody prywatną kalkulację kosztów naprawy sporządzoną przez rzeczoznawcę D. F. opiewającą na kwotę 5.568,09 zł (kalkulacja w aktach szkodowych).

W odpowiedzi na wezwanie zakład ubezpieczeń odmówił wypłaty (bezsporne).

Sąd zważył, co następuje:

Analiza materiału dowodowego zebranego w toku postępowania doprowadziła Sąd do przekonania, że wysunięte przez powoda G. S. żądanie zasądzenia na jego rzecz określonej pozwem kwoty tytułem odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki B. zasługuje w całości na uwzględnienie.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że w dniu 07.03.2012r. nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę, na ulicy (...) w S., w wyniku którego uszkodzeniu uległa tylna część samochodu powoda.

Z uwagi na regulację zawartą w art. 436 § 2 kc odpowiedzialność kierujących pojazdami mechanicznymi w razie ich zderzenia (co miało miejsce w niniejszej sprawie) kształtuje się na zasadach ogólnych – czyli w oparciu o zasadę winy. W niniejszej sprawie winę za spowodowanie kolizji drogowej ponosił kierowca samochodu V..

Z racji tego, że samochód sprawcy szkody był ubezpieczony z tytułu umowy odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ich ruchem w (...) S.A. w S., odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną w mieniu powoda G. S. przejął ubezpieczyciel, którego odpowiedzialność mieści się w granicach odpowiedzialności właściciela i kierującego pojazdem V..

Zgodnie z treścią art. 822 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zostało zawarte ubezpieczenie.

W związku z tym, iż właściciel pojazdu V. był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ich ruchem, zakład ten ponosi odpowiedzialność za wyrządzoną szkodę, której następstwem jest m.in. uszkodzenie mienia w granicach odpowiedzialności cywilnej kierującego pojazdem (art. 34 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – Dz. U. Nr 124 poz. 1152).

Dla oceny roszczeń odszkodowawczych powoda z tego tytułu sięgnąć należy do przepisów prawa cywilnego, gdyż to właśnie przepisy Kodeksu cywilnego decydują w jakich granicach sprawca szkody, za którego odpowiada zakład ubezpieczeń będzie zobowiązany do świadczeń odszkodowawczych.

Zakres odszkodowania wyznacza treść art. 363 § 1 kc, zgodnie z którym naprawienie szkody powinno nastąpić, wedle wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Przyjmuje się, że przywrócenie do stanu poprzedniego pojazdu polega na doprowadzeniu go do stanu używalności i jakości w takim zakresie jaki istniał przed wyrządzeniem szkody, pod każdym istotnym względem (stan techniczny, poziom bezpieczeństwa, zdolność użytkowa, trwałość, wygląd estetyczny itp.). Tak więc wysokość świadczenia odszkodowawczego powinna odpowiadać sumie kosztów niezbędnych do doprowadzenia samochodu do stanu poprzedniego (por. wyrok SN z dnia 05.11.1980 r. sygn. akt III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186).

W niniejszej sprawie spór między stronami dotyczył kwestii kosztów niezbędnych do przywrócenia pojazdu powoda do stanu poprzedniego jak i opłacalności jego naprawy. Pozwany wskazywał, iż ustalając wartość odszkodowania należnego powodowi wykonał kalkulację kosztów naprawy i na tej podstawie przyjął i wypłacił powodowi odszkodowanie.

Z kolei powód twierdził, że wypłacone odszkodowanie nie pokrywa w całości szkody przez niego doznanej wskutek uszkodzenia pojazdu, albowiem koszty naprawy przewyższają kwotę wypłaconą przez ubezpieczyciela.

Spór pomiędzy stronami procesu dotyczył charakteru i rodzaju części zamiennych użytych do naprawy pojazdu. Pozwany twierdził, że z uwagi na fakt, iż pojazd powoda w dacie zaistnienia szkody był pojazdem 12-letnim, to w przypadku ustalania wysokości kosztów naprawy należy uwzględnić możliwość naprawy pojazdu przy użyciu części alternatywnych. Zdaniem pozwanego możliwa jest naprawa pojazdu i przywrócenie go do stanu sprzed kolizji za kwotę wypłaconego powodowi odszkodowania. Powód domagał się uwzględnienia pełnych kosztów naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych.

Zdaniem Sądu nie powinno budzić wątpliwości, że ustalenie odszkodowania obejmującego koszty przywrócenia pojazdu uszkodzonego wskutek kolizji do stanu poprzedniego, winno uwzględniać rzeczywistą wartość jego naprawy.

Należy podkreślić, iż obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.08.2003 r. IV CKN 387/01, LEX nr 141410, wyrok s. apel. w Katowicach z 17.03.2004 r. I ACa 32/04, Wokanda 2005/6/49). Wskazać również należy, iż fakt naprawy pojazdu uszkodzonego w kolizji metodą nieprofesjonalną, w nieautoryzowanym zakładzie naprawczym a następnie sprzedaż pojazdu nie ma wpływu na ustalenie wysokości szkody. Wskazać należy, iż naprawa dokonana w taki sposób, nie przywracająca pojazdu do stanu sprzed kolizji nie rekompensuje w całości poniesionej szkody, podobnie jak dochód uzyskany ze sprzedaży uszkodzonego, pokolizyjnego pojazdu. Stąd ustalanie wartości szkody w oparciu o wyliczenie pełnych kosztów naprawy pojazdu jest konieczne dla ustalenia rozmiaru szkody.

Należy mieć na względzie, iż odpowiedzialność pozwanego zakładu ubezpieczeń za szkodę wyrządzoną w mieniu powoda opiera się o zasadę zastępczego przejęcia odpowiedzialności sprawcy szkody. Odpowiedzialność ta ma natomiast charakter deliktowy, wynika z wyrządzenia szkody czynem niedozwolonym. Pomiędzy poszkodowanym a sprawcą szkody brak jest natomiast węzła obligacyjnego, który wyznaczałby zakres wzajemnych obowiązków stron w zakresie realizacji świadczenia odszkodowawczego. Z tego powodu uznać należy, iż pomiędzy powodem – jako poszkodowanym a pozwanym jako podmiotem odpowiadającym zastępczo za sprawcę szkody – nie doszło do nawiązania stosunku zobowiązaniowego, z którego wynikałyby wiążące strony reguły dochodzenia odszkodowania za uszkodzone mienie. W tej sytuacji pozwany nie może dokonywać zmniejszenia należnego powodowi odszkodowania z tytułu amortyzacji części zamiennych mających zostać użytych do naprawy pojazdu powołując się na jakiegokolwiek wytyczne i porozumienia obowiązujące pozwanego.

Dokonane przez Sąd w toku postępowania ustalenia w przedmiocie kosztu naprawy samochodu powoda wykazały, iż koszt ten wynosi 7.028,06 zł i jest to koszt naprawy pojazdu powoda z użyciem części oryginalnych. Przyjmując powyższą kwotę jako wartość powstałej w mieniu powoda szkody Sąd miał na uwadze treść opinii biegłego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, kalkulacji warsztatowej L. B. (opinia k. 95-107).

Celem opinii było ustalenie wysokości szkody zaistniałej w pojeździe powoda. Na podstawie sporządzonej przez siebie kalkulacji szkody biegły ustalił zakres napraw niezbędnych do doprowadzenia pojazdu do stanu sprzed kolizji i ich koszt.

Wskazana kwota uwzględnia naprawę samochodu powoda przy wykorzystaniu części zamiennych oryginalnych. Należy zauważyć, iż sprawca szkody – posiadacz pojazdu mechanicznego lub odpowiadający w jego miejsce zakład ubezpieczeń, jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu, (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.10.1972 r. sygn. akt II CR 425/72, OSNC 1973/6/111). Zdaniem Sądu poszkodowany zmierzający do przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego samochodu jest uprawniony do użycia przy jego naprawie oryginalnych części zakupionych w autoryzowanym serwisie samochodowym (tak też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.04.2002 r. I CKN 1466/99, OSNC 2003/5/64).

W ocenie Sądu poszkodowany w wyniku kolizji właściciel pojazdu ma prawo do dokonania naprawy z użyciem oryginalnych części zamiennych. Należy bowiem mieć na względzie, że o przywróceniu stanu poprzedniego można mówić jedynie wówczas gdy stan tego pojazdu po naprawie pod każdym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku (por. wyrok Sadu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10.11.1992 r. w sprawie I ACr 410/92, OSA 1993/8/57).

Dodatkowo w ocenie Sądu podkreślenia wymaga, iż naprawienie szkody zmierzające do przywrócenia stanu poprzedniego winno uwzględniać okoliczność, że niezależnie od użytych do naprawy części zamiennych samochód „pokolizyjny” zawsze traci na wartości w stosunku do pojazdu tej samej marki, zbliżonym wieku i stanie technicznym, który nigdy nie był uszkodzony. Użycie do jego naprawy części alternatywnych dodatkowo tą wartość zmniejsza. Nie może być tak, że powód, którego pojazd uległ uszkodzeniu wskutek kolizji spowodowanej przez osobę trzecią byłby zmuszony do dalszego obniżenia wartości swojego pojazdu - w wyniku użycia do jego naprawy części nieoryginalnych,

w sytuacji, gdy wartość samego samochodu ze względu już na sam fakt uczestniczenia (bez własnej winy) w kolizji uległa gwałtownemu obniżeniu.

Naprawa pojazdu ma na celu przywrócenie go do stanu poprzedniego, dopiero wówczas, gdyby okazało się, że wskutek zastosowania części oryginalnych ulega istotnemu wzrostowi wartość całego samochodu, to pełen koszt naprawy uszkodzeń podlegałby pomniejszeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.12.1988 r. I CR 280/88, LEX nr 78219). W sprawie niniejszej pozwany nie wykazał, by taki wzrost wartości samochodu powoda wskutek użycia do jego naprawy części oryginalnych - faktycznie nastąpił.

Mając powyższe na względzie za nietrafny należy uznać zarzut pozwanego odnośnie braku potrzeby dokonywania naprawy uszkodzonego samochodu przy użyciu nowych części zakupionych w autoryzowanym serwisie.

Sąd podzielił w całości wnioski wynikające z opinii biegłego uznając ją za w pełni wiarygodną. Opinia ta jest jasna, klarowna i logiczna. Opiera się ona na rzeczowej analizie zasadności naprawy pojazdu, użytych do tego celu środków i nakładów. Sporządzając opinię na potrzeby niniejszego postępowania biegły wykazał się wysokim poziomem wiedzy fachowej i doświadczenia zawodowego. Ceny zakwalifikowanych do naprawy części biegły podał w oparciu o (...).

Mając powyższe na względzie Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę należności głównej w wysokości 3.990,03 zł stanowiącą dochodzoną przez powoda różnicę pomiędzy kosztem naprawy pojazdu ustalonym przez biegłego a kwotą wypłaconą przez ubezpieczyciela oraz zwrot kwoty 400,00 zł wyłożonej na sporządzenie prywatnej kalkulacji szkody.

Odsetki od powyższej kwoty należne są – w zakresie kwoty 2.130,06 zł (żądanej przez powoda pierwotnie w pozwie) od dnia przypadającego po upływie 30 dniowego okresu od daty zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi (zgodnie z zasadą spełnienia świadczenia ustanowioną w art. 816 kc). W zakresie kwoty o którą powództwo zostało rozszerzone tj. 1.459,97 zł odsetki należne są od dnia 27.01.2014r. (przypadającego po dacie rozszerzenia powództwa) do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł stosownie do treści art. 98k.p.c. mając na uwadze zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Koszty powoda, które pozwany ma obowiązek zwrócić obejmowały: opłatę od pozwu, zaliczkę na poczet wydatków związanych z opinią biegłego i wynagrodzenie fachowego pełnomocnika.

SSR Anna Magdalena Taraszkiewicz